

DOMAČI GLASOVI

Leto III.

1. oktobra 1948.

Štev. 7.

BODIMO APOSTOLI KRŠČANSKEGA IDEALIZMA

Živo verujemo v božjo Previdnost, ki tako vodi in ureja življenje poedincev in narodov, da vselej doseže svoje najsvetejše namene. Tudi naša emigracija je v njenem načrtu. Popolnoma nam bodo pota in nameni božje Previdnosti odkriti šele na sodnji dan. Zgodovinska veda pa nam skrivnostno božjo delavnico svetovne zgodovine že sedaj nekoliko odkriva. Zgodovinske skušnje osvetlje ne s svetopisemskimi dogodki in v primerjavi s sedanjimi dogodki nam pomagajo vsaj nekoliko ugotoviti tudi smisel in namen našega begunstva in emigracije.

Slovenski begunci smo vsemu svetu najprej žive priče o nasilnosti, krivičnosti in brezmejni surovosti brezbožnega komunizma. V borbi proti komunizmu smo postali apostoli, ki naj se razkrope po vsem svetu in naj mu pridigujejo, kaj je komunizem in kaj svet od njega pričakuje. Jugoslovanski komunisti se živo zavedajo, da predstavljamo slovenski begunci zanje v svetu nevarno silo. Petnajst tisoč prič razkropljenih po vsem svetu že s svojo nemó navzočnostjo dopovedujejo svetu, kaj je komunizem. Med temi tisoči so večinoma taki, ki ne pridigujejo le molče marveč govore in pišejo, kar so na lastni koži doživeli od komunizma.

Zato so se komunistični oblastniki na vso moč trudili dobiti nas v svoje roke in preprečiti našo izselitev v svet. Vse so poskusili! Najprej so barbarsko poklali enajst tisoč domobrancev; predvsem kulturnim svetom so nas blatili kot kolaboracioniste in vojne zločince; sejali so seme sovraštva in razdora med begunci samimi; poskušali so ločiti inteligenco od preprostih ljudi; zbarantali so Steel-Titovo pogodbo, ki je slovenskim beguncem v Avstriji povzročila gorje in trpljenje, ki ga nikdar ne bomo pozabili; na vse načine so nas vabili domov.

Vse je minilo. Vzdržali smo. Obtožbe komunistov so se izkazale za neresnične. Pred svetom so bili razgaljeni kot nasilniki in ostudni lažniki.

Sedaj se izseljujemo. Izseljujemo se slovenski begunci priče komunistične verolomnosti in nasilja. Pred tremi leti svet nam ni verjel. Danes je z nami na isti liniji, ki smo jo mi Slovenci od začetka držali, ko smo sledili jasnim načelnim odločitvam sv. Očeta in našega škofa. Svetovni dogodki vsak dan bolj jasno kažejo, da je bila naša smer prava. Ves svet se lahko uči od nas. Mi nismo svojega obnašanja in zadržanja urejevali po vidikih kakih trenutnih koristi, marveč s o šli v borbo proti komunizmu in idealnih nagibov. Kot krščanski idealisti smo se zavedali, da bo naše zadržanje rodilo mučence. Mi se nismo strašili ne mučeništva, ne izgube vsega premoženja, ne begunstva in ne sramotenja pred vsem svetom. Zavestno smo šli po poti, ki nam jo je začrtala naša vest in sveta Cerkev.

In ta apostolat krščanskega idealizma moramo širiti v svetu. Materializem in sebičnost, tostranska usmerjenost se krivi današnjega zla v svetu, so povzročitelji vere materializma - komunizma.

Notranja premaga komunizma je mogoča samo po krščanskem idealizmu. Bodite, slovenski begunci, kamor odhajate, nosilci krščanskega idealizma. Morda nas hoče imeti Bog, da svetu svetimo s svojim idealizmom. Ko pa hočemo drugim svetiti, se moramo varovati, da se sami v svetu ne okužimo, da se tudi naših src ne osvoji dobičkarstvo - materializem. Če bi se to zgodilo, bi bile zastonj in brezpomembne vse naše dosedanje borbe, zastonj naše trpljenje in žrtve, zastonj in brezpomembna naša emigracija.

BODIMO APOSTOLI KRŠČANSKEGA IDEALIZMA!

~ III ŠPITALSKEGA TABORIŠČA ~

R o ž e n v e n s k a p o b o ž n o s t .

V kapeli špitalskega taborišča je zopet tako lepo kakor v malih nebesih. Vsa je v cvetju in vsak dan nabito polna. Obhajamo slovesno roženvensko pobožnost. Zjutraj ob 6. in zvečer ob 7. molimo, največkrat pa pojemo sv. rožni venec. Joj, kako je to lepo! Takrat šele čutimo, da smo res Slovenci in da nas ima ljubi Bog zelo rad. Človek postaja kar ginjen, ko se po kapeli zasliši ona lepa pesem "Kraljica venca rožnega" ali pa "Je angel Gospodov označil Mariji". Vsa ta naša molitev je pa le za Vas, dragi rojaki, ki ste že zunaj v dalnjem svetu. Tudi pri vseh svetih mašah se Vas s posebno molitvijo spominjamo in prosimo, da bi Vas ljubi Bog spremljal s svojim varstvom in blagoslovom na vseh Vaših potih in Vas vse če že ne nazaj v Slovenijo, pa gotovo privedel v večno domovino.

A r g e n t i n c i s o o d p o t o v a l i .

Doslej smo z nekim strahom pričakovali prvih petkov. Z njimi je navadno bila združena kaka neprijetna zadeva. Izgleda, da se je sedaj presukalo. Za prvi petek je odšel prvi slovenski transport v Argentino. Šlo je izredno naglo, tako da se od njih niti lepo posloviti nismo mogli. Poslovilni večer smo sicer pripravili, a so nam jih že kar v četrtek 30.9. popoldne dvignili na pot. Tudi njim je bilo to neprijetno. Mnogi so še plenice sušili, imeli potico in pečenko še v peči, pa so morali vse skupaj pustiti in stopiti na avtomobile. Prvotno je bilo namreč rečeno, da bodo odpotovali od tukaj na prvi petek 1. oktobra ob 3. zjutraj.

Kaj bi Vam opisoval slovo. Šlo je kakor po navadi, saj veste, kako taka reč^{ne}gre brez solza, rokovanja in poljubljanja itd. Vsak se težko loči od taborišča in od skupnosti, ker je to res nekaj svojskega in lepega in zna človek to dobrino ceniti šele potem, ko je nima več. Kako bi bilo lepo, ko bi tudi tam v prekomorskih deželah tako bili drug na drugega navezani in skupaj držali in si med seboj pomagali.

To pot je odšla samo polovica transporta t.j. 101 človek, ostalih 150 ljudi odide okrog 15. oktobra.

Odpotovali so: Amon Milan iz Kranja s 6 družinskimi člani; Cepuder Alfonz . iz Ljubljane s 3 člani; Čad Ivan iz Drago-merja s 5 člani; Dolenc Franc iz Stražišča pri Kranju z 8 člani; Grintal Apolonija iz Vrhpolja z 8 člani; Homan Albina iz Stare Loke s 5 člani; Jerovšek Franc iz Lahovč pri Komendi s 7 člani; Jesenovec Ana s 4 člani; Osojnik Maks z ženo; Pikec Ludvik iz Bre-

zovice z 2 članoma; Pleško Franci iz Ljubljane s 4 člani; Rant Janko iz Kranja s 4 člani; Skoberne Slavko iz Ljubljane z ženo in hčerko; Debevc Franc; Škulj Matija iz Slap pri D.M. v Polju z 9 družinskimi člani; Triler Franc iz Drulovke pri Kranju z 10 člani; Urh Franc s hčerko Mileno iz Sodražice; Zarnik Viktor iz Komende pri Kamniku s 6 člani.

Vse spremljajo naše najboljše želje za božje močno varstvo na poti in božji blagoslov in srečo v novi domovini.

Izseljevanje sedaj naglo napreduje. Sestavljen je že nov transport s 445 ljudmi, ki bodo odpotovali verjetno tudi že v teku enega meseca. Če bo šlo v tej naglici naprej, bo taborišče do pomladi izpraznjeno.

Recitacijski večer v špitalu.

Mauser Karel

V špitalskem taborišču me je presenetil velik plakat, ki je vabil na recitacijski večer. V nedeljo 19. sept. so v gledališki dvorani "Doma zmage" brali begunski pesniki in pisatelji iz špitalskega taborišča svoje umotvore. Mene je leposlovje že od nekdaj zanimalo, zato sem šel poslušat. Torej brali so: Mauser Karel, Geratič Mirko, Jenko Mihaela, Novak Alojzij, Jakopič Marjan, Kolarič Franček, Mernik Janko in Kovačič Erik.

Kovačič Erik nas je vpeljal v skrivnost tega večera. Zlobni jeziki so že popoldne vedeli povedati, da bo govoril o najnovejši leposlovni veji o takoimenovani "Briefwechsel literaturi" ali o žicanju na daljavo, potem o mesnih konzervah, kondenziranem mleku in grahovi moki. Zlobni jeziki, pravim! Gorje ti, če padeš v gnezdo graških gadov! Pa je Erik dokazal, da je res pesnik.

Karel Mauser je pokazal velik napredek. Prebral je "Brezov križec", odlomek iz romana "Leseno mesto" in se ni niti enkrat primojdušal in niti ne prihudičil. "Brezov križec" je sicer preprosta toda lepa in močna dogodbica, ki je vzeta iz taboriščnega življenja in človeka močno zgrabi pri srcu.

Geratičeve pesmice so preproste, domoljubne a občutne in lepo zapete. Meni je najbolj ugajala naslednja pesmica, ki jo priobčujemo:

ZEMLJA KLIČE

Rodna gruda kliče, vabi;
Sin, v tujini me ne zabi,
jaz sem te redila,
žetev vedno bila je obila.

Tebi hranim vse zaklade zlato,
tvoje so vse letine bogate,
tvoji zlati so dreves plodovi,
tvoji žlahtne trte so sadovi.

Mati tvoja sem ljubeča,
v krilu mojem tiha sreča
raste vsem, ki so mi zvesti,
ko usoda tepe jih po tuji cesti.

Koder po tujini pot te vodi,
zvest ostani mi povsodi!
Ko se vrneš, spet ti bom služila,
zlatih klasov ti rodila!

Ko potreben boš počitka,
smrt prišla bo brička,
v krilu mojem sladko boš počival,
V Bogu večni mir užival!

Jakopič Marjan je Pegečane že prebavil in ker zaradi popolne spojitve Špitalčanov in Pegečanov epigram ni več privlačen in zanimiv, se je Jakopič vrgel na tihožitja in starožitnosti. Pa moram reči, da so mi bile njegove pesmice zelo všeč, ker je v njih toliko toplega diha domače hiše in tistih drobcenih stvari v hiši, ki naš slovenski dom napravljajo tako svojski in prijeten. Ki mu dajajo poseben mik in življenje, Prinašamo tole:

STENSKA URA

Na sredi stene pisane
drobno tiktakaš,
in z rodom že sto dolgih let
vsak dan korakaš.

Ko rojen človek je,
se z njim raduješ,
ko ga neso čez prag,
ga objokuješ.

Glasove vse poznaš,
stopinje šteješ,
dekletovim željam
se tiho smeješ.

A danes znanka
žalostno tiktakaš
za časi lepimi
žaluješ, plakaš.

Jenko Mihaela je prebrala štiri svoje pesmice, po izrazu nežne in rahlo melanholične. Ena od teh se glasi:

DIH JESENI.

Mrzel veter
čez planjave
tuli pesem smrti -
pokošene so dobrave
vsi cvetovi strti.

Smrt prišla je -
padale so trave zrele,
rože so na mah uvele,
ko je roka razprostrla
pesem ptičev je zamrla.

Sonce z roko je ugasnila,
v plašč se svoj tesno zavila -
z žvižgom vetra je zbežala
delo svoje je končala.

Franček Kolarič je pokazal, da zna lepo zapeti, ne samo za uho ampak še bolj za duha in srce. Rekel bi, da je umetniškega napredka pri njem največ. Njegove pesmi so svojske po obliki in močne po vsebini. Ta-le nam je najbolj ugajala:

Jakopič Marjan

P I S M O

Dragi!

Tvoje sem pismo prejela.
Bila sem ga zelo vesela,
saj med vrsticami si mi obljubil,
da kmalu hčerko -
mene boš poljubil.

To sem tudi hčerki razodela.
Zdaj vem, da tega ne bi smela.
Poslušaj, kaj se z njo godi
in koliko trpi.

II.

Zdaj vse noči
ječi.
O tebi sanja.
Ko noč zbeži,
v njej vse zdrhti.
Le tebe čakati me priganja.

Ubogam jo - poslušam.
Tolažiti revico poskušam,
ko tebe, dragi, ni
in zopet ni.

Zdaj lažem nej,
zdaj lažem sebi.
Zmišljujem zgodbe se o tebi.

Da si bolan, ji pravim.
Da daleč, daleč si
in dolge, dolge so poti.
Naj dan, morda še dva strpi!
Tako jo z dneva v dan tolažim.

A zdaj se večkrat že zgodi,
da ž doma samā uide.
Tedaj v skrbeh sem zanj.
Povsod te išče - hodi.
Vsa žalostna po cestah blodi.
Najraje čaka te ob vodi,
kjer cesta
iz mesta
k nam zavije.

Zvečer domov se strta vrača.

Ko stori se mrak
poslušaj ona vsak korak,
ki se drobi ob tlak.
Nestrpno pričakuje,
da prestopil hišni prag.

Korak jo razočara vsak.

III.

Vsak dan te bolj in bolj
pogreša.
V grenkosti ji telesce drobno
peša.

Od žalosti počasi hira.
Še sonce ji v očeh umira,
ko kodrasto glavico poveša.

Moj Bog,
če to se res zgodi
in ta mi cvet usahne,
naj smrt še vame dahne
in spi je moje kri...

Kovačič Erik je v tem mladem krožku gotovo najmočnejši.
Je tudi naš najboljši begunski religiozni pesnik. Njegov "Šenklaški
zvon" je bil najlepša in najmočnejša točka vsega večera.

Novakova črtica "Pesem o Prekmurski zemlji" je bila lepa
in po njej smemo sklepati, da bo Novak postal dober pisatelj, če
bo v tej smeri nadaljeval in se izpopolnjeval.

Katehet gospod Mernik Janko je prebral svojo črtico
"Krivda". Preprosta, psihološka zgodba iz življenja mladine v za-
vodu. Škoda, da g. Mernik nima več časa in miru za pisateljevanje.

Pa nikarte misliti, da se postavljam za nekakega literar-
nega kritika. Še dolgo ne! Samo poročevalec hočem biti, da boste
vedeli, kaj vse se med nami snuje in dogaja in da imamo interes tu-
di za duhovne dobrine ne pa samo za jedilni list, ki je vsak dan
razobešen v kuhinji.

Seveda pa na tem recitacijskem večeru niso nastopili vsi
špitalski pesniki in pisatelji. Pogrešali smo predvsem dr. Stanka
ka Kocipra, našega najplodovitejšega nabožnega pesnika Gregorija
Malija in še vrsto mladih literatov, ki so sodelovali pri "Cvetju
v tujini". Upamo, da to ni bil zadnji recitacijski večer in da jih
bomo mogli slišati kdaj pozneje.

V E q u a d o r

je 28. septembra odpotovala iz špitalskega taborišča družina Kukovica Franca iz Dev. Mar. v Polju. V Equador so potovali sami, vse potrebno pa jim je preskrbela IRO. V Equador so odpotovali na priporočilo salezianskega duhovnika, ki jim je oskrbel delo in stanovanje in vse potrebno za kar udobno bivanje v Equadorju.

V A r g e n t i n o

so morali odpotovati isti dan t.j. 28. septembra tudi: sodni svetnik Mašič Stanko iz Ljubljane, Šuštaršič Anton in pa ravnatelj slov. be-
gunske gimnazije v Špitalu Ovsenek Jože z gospo in hčerko. Dijaštvo se je dan pred odhodom, kakor tudi na dan odhoda od svojega ravnatelja dostojno poslovilo, kakor tudi vsi njegovi tovariši - profesorji naše gimnazije.

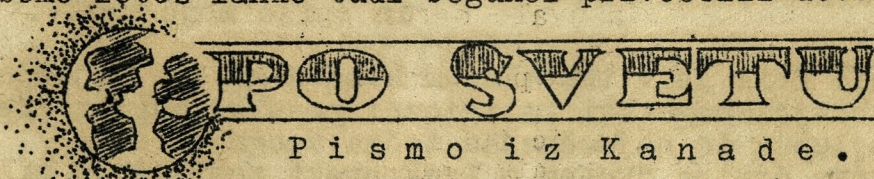
P o r o č i l i s o s e

v mesecu septembru: Janez TERAŠ, mehanik iz Dolenjega Boštanja in Al-
bina SKUBIČ iz Pijave gorice; PLEŠKO Ivan, uradnik iz Ljubljane in
HOMAN Marija, uradnica iz Vrhnike; POKOREN Ivan, žebtljar iz Škofje
Loke in GNJEZDA Bronislava iz Ihana; HČURSČAK Karol, pek iz Bedenj,
zagrebška škofija in TOMAŽIČ Marija iz Pijave gorice; POTOČNIK Viktor,
krojač iz Leskovice nad Škofjo Loko in Marija KOPAČ iz Črnega vrha
nad Polhovim Gradcem; BEZNIK Jakob, strojevodja iz Slov. Javornika
in KRAJNIK Martina, učiteljišnica iz Rateč pri Škofji Loki.

L e p o j e s e n i m a m o :

letos na Koroškem. Kakor je bilo spomladi in poleti mokro, pusto in
hladno, tako je sedaj prijazno, toplo sončno vreme. V mesecu septem-
bru smo imeli samo pet pustih dni, sicer pa nam je vsak dan lepo si-
jalo sonce. Noči so bile jasne, popoldnevi pa kar vroči.

Pri nas ne severozahodnem delu Koroške imamo prav dobro sad-
no letino, posebno jabolka so prav dobro obrodila. Brez nakaznic jih
je povsod lahko dobiti. V taboriščni trgovini stane kilogram l-siling,
v mestu so po 1.50, pri kmetu pa se dobe že od 35 grošev dalje.
Tako se bomo letos lahko tudi begunci privoščili dovolj sadja.

P i s m o i z K a n a d e .

Prejel sem "Domače glasove", katerih sem prav vesel. Isto-
časno sem prejel tudi časopis "Jedinstvo", ki izhaja v Kanadi in mi
ga je poslal neki znanec, ki je že dalj časa v Kanadi. Kakšno nasprot-
je po vsebini, toda o tem pozneje.

Ko sem bral "Domače glasove", so mi bili kot lep pozdrav iz
domačega kraja, od koder si vedno želim novic.

Odšel sem v Kanado s tisto skupino, ki je odšla iz Špitala
7. junija. Takrat nas je bilo le malo Slovencev za Kanado. Vozili smo
se skozi Nemčijo in čakali v taborišču Dipholz 4 dni, nakar smo nade-
ljevali pot v Bremenhafen. Tam nas je čakala ladja "Marine Falcon".
Vožnjo smo imeli bolj slabo; samo dvakrat smo lahko gledali sončni
hod na morju. To je nekaj krasnega, ko se velika sončna obla pograbi v
morje.

V Halifaxu, oziroma še na ladjo je prišla komisija s spiskom,
kam je kdo dodeljen na delo.

Kar je bilo družin in nekaj poljskih delavcev smo se od-
peljali še isti dan ob 6 uri popoldne naprej v notranjost Kanade.

Gledali smo skozi okna vlaka na male delavske hišice, ki je pred vsako stal avto. Tudi ponoči smo radovedno gledali skozi okna, kadar je vlak obstal na kaki postaji. V mestih je vse razsvetljeno in svetlobne reklamne napise je videti iz-nad streh.

Dne 24. junija ob 3. popoldne smo prišli v mesto Quebec. Trije smo izstopili in se poslovili od družine Novakove, ki se je peljala naprej z istim vlakom. Na postaji nas je sprejel uslužbenec IRO-a in povedal, kam mora vsak od nas. Trije smo se vozili še 150 milj skupaj, nakar sem prestopil na avtobus in se peljal še 50 milj do trga Lambton. Tu sem se presedel na taksi in po kratki vožnji sem prišel na novi začasni dom, ako ga smem tako imenovati.

Prišel sem k dobri francoski družini v letovišče L'Hermitage in sem zaposlen v hotelu. Kraj in okraj sta francoska, oziroma francosko govorečih ljudi. Sem prihaja mnogo tujcev tudi iz USA. Smo precej na samoti. Od treh strani nas obdaja gozd, pred nami pa se razprostira jezero.

Takoj prvi dan mi je gospod razkazal hotel in okolico. Pokazal mi je tudi kapelo, v kateri je vsak dan sv. maša. Tega sem se najbolj razveselil.

Po nekaj dneh sem se že toliko razgledal, da sem vedel, kje pravzaprav sem. Gospod venomer hvali, kako je tukaj lepo. Sem si mislil, kaj ko bi mu pokazal moje slike iz Slovenije: Gorenjsko, Bled in naše planine. S seboj imam namreč več fotografij iz Slovenije, ki so bile razstavljene v Mladinskem domu. Niso se mogli navediti krasoti naših planin in Bleda. "Pri vas je pa res mnogo lepše", je dejal moj gospodar.

Naročil sem se na list "Svobodna Slovenija", katera mi krajša čas, saj sem tu daleč naokoli edin Slovenec. Poleg slovenskega branja mi je tudi pesem velika tolažba, vanjo zlijem vse svoje domotožje. Sedaj šele vidim, kaj sem izgubil, ko sem sam Slovenec med tujimi ljudmi in v tujem svetu. Počasi se privajam v vseh ozirih. Kar nas je zaposlenih na kmetih, imamo manjše plače in več dela. Po končanem kontraktu si bomo poizkali boljše delo.

V začetku sem omenil prijatelja, ki mi je poslal list "Jedinstvo", ki je seveda poln hvale o "bratski" Rusiji in podobno. V enem pismu sem ga vprašal, kako je zaradi cerkve v njegovem kraju, ker me vabi, da bi prišel k njemu po končani pogodbi. Odgovoril mi je med drugim tudi tole:

"Kar tiče cerkve, jih je tukaj dovolj. Jaz ne polagam veliko na to, ker človek od tega nima nikake koristi. Ni potrebno, da bi zidal svojo bodočnost na tej podlagi, ker ne daje nikakega boljšega življenja v Kanadi. Treba je samo delati, da ima človek dovolj dolarjev, potem ima pa vse."

"Kam si zajadral, prijatelj, tvoja pot ni prava in pelje v pogubo, tujina te je pokvarila, saj doma nisi bil tak, temu je krivo to strupeno časopisje," sem mu odgovoril.

Bojim se, da tudi med nami, novimi naseljenci ne bo postal kdo temu enak. Bodimo glasniki in povejmo tem zaslepljencem pravo resnico o vsem, kar jih sedaj bode v oči.

Bodite vsi lepo pozdravljeni!

IZ DOMOVINE

T e g a m o r d a n e v e s t e .

Vse življenje v domovini se danes razvija pod vtisom Titovega spora s Kominformom. Narod je danes razdeljen v tri tabore, ki se med seboj sovražijo na življenje in smrt: Kominformovci so prepričani, da bo s pomočjo Rusije njihova obveljala in da bodo kmalu oni postali popoln gospodar položaja. Takrat bodo prav po boljševiško obračunali s Titovci in vseni, ki so z njimi držali.

Titovci, ki imajo v rokah vojaški in policijski aparat, se čutijo sicer varne, vendar pa ne toliko varne, da bi upali javno in brezobzirno nastopiti proti Kominformovcem in jih enostavno spraviti, kakor to delajo z drugimi svojimi nasprotniki.

Zato se ta boj vrši bolj na tihem, a z vso silo. Ker se spor ne odigrava v nižjih plasteh partije, ampak v višjih, je razumljivo, da so tarča policije komunistični intiligenti in višji funkcionarji partije. Vsak, kdor je osumljen kominformovstva, je aretiran in ga spravijo v zapor. Na ta način so sedaj vse graščine v Sloveniji spremenjene v zapore, ki jih v glavnem polnijo kominformovci. Palmetovo graščino na Igu so n.pr. popravili in za eno nadstropje dvignili in danes je v njej okrog 600 jetnikov - kominformovcev.

Bistvo spora s Kominformom je v tem, da je Tito zavrnil rusko zahtevo po proglasitvi Jugoslavije za sovjetsko zvezno republiko. Nanj je Moskva najprej postavila to zahtevo in njemu bi morali nujno slediti tudi ostali sateliti. Tito pa se je le predobro zavedal, da je gospod in gospodar le v taki Jugoslaviji, kakršna danes obstoja, v sovjetski zvezni republiki pa bi bil brezpomemben mož, ki danes je, jutri ga pa več ni. Če Kominform tako želi. Seveda je njegov zgled našel posnemalce tudi na Poljskem, Češkem, v Romuniji. Zato povsod poka in tudi Krimška konferenca ni pokazala posebnih uspehov. Za slovenski narod je to sreča. Kot obmejni narod v sovjetski zvezni republiki, bi doživljal ušodo baltskih in kavkaških narodov. Bil bi razseljen. Sovjeti bi stali na Jadranu in na Karavankah.

Zaradi tega spora se hula trenja v partiji, režim sam pa je nesiguren in se mu to pozna pri vsakem delu in pri upravljanju države, ni odločnosti in jasnosti v premnogih odločitvah, pri uradniškem in upravnem aparatu vlada nesigurnost, bojazen in zato je povsod opazati ne samo zastoj ampak nazadovanje in velik nered. Naj to stanje osvetljita samo dva primera:

N e o d g o v o r n o p o s l o v a n j e v u r a d i h .

"MLO Celje je oktobra lanskega leta napravil vlogo na Ministrstvo za trgovino in preskrbo, naj bi mu dodelili izreden kontingent tekstilnega blaga za revne šoloobvezne otroke. Ker je bil kontingent na razpolago, bi bilo treba odgovornim ljudem na ministrstvu izdati le nakazilo in zadeva bi bila urejena. MLO Celje je dalj časa zamanj čakal na odgovor. Ker je na večkratne urgence MPT stalno zatrjevalo, da je kontingent odposlalo, se je MLO, ker blaga ni dobil, obrnil na ministrstvo za socialno skrbstvo, naj bi posredovalo pri ministrstvu za preskrbo. Po neštetih telefonskih urgencah je po 4 mesecih dispečerska grupa le sporočila,

da je nakazala izredni kontingent in sicer 300 pletenih moških jopic in 140 pletenih ženskih jopičev ter 1900 m blaga za perilo. MLO Celje je začel iskati med nakazili, ki jih je dobil od ministrstva tudi nakazilo za to količino blaga, toda ni ga mogel najti. Končno se je po večkratnem telefonskem in pismenem izmenjavanju misli ponovno obrnil na ministrstvo socialnega skrbstva, ki se je v tej zadevi obrnil na kontrolno komisijo. Ker bi morala ta kontingent blaga poslati "Tkanina", je kontrolni organ najprej pregledal arhiv "Tkanine", če ima kje prepis nakaznice ali razdelilnika, toda tudi pri "Tkanini" nakazila niso mogli najti. Dispečerska grupa ministrstva za trgovino in preskrbo, ki je takrat izdajala nakazila, prav tako ni mogla najti prepisa nakazila. Končno se je po vestnem pregledovanju obsežnega arhiva le posrečilo ugotoviti, da je bilo nakazilo MLO Celje 27. novembra 1947. 300 puloverjev, 340 ženskih pletenih jopičev med nakazili drugega blaga, nikjer z oznako, da je blago namenjeno za revne šolcobvezne otroke, nikjer tudi ni tudi 1900 m blaga za perilo, za katerega vodja dispečerske grupe pri ministrstvu tov. Zagoričnik doslej še ni mogel sporočiti, kdaj, komu in kam je odšlo to blago. - " Kje so jopiči in blago, se še ne ve!

N e s r e č n i š t e d i l n i k i .

Drug primer takega malomarnega in neodgovornega odnosa do dela je zadeva razdelilnika za štedilnike. Kovaška in kovinska delavnica vojnih invalidov v Novem mestu izdelujeta štedilnike. Letos ob koncu junija sta jih imeli na zalogi za ca 240 tisoč dinarjev. To sta sporočili "Oskrbi" v Ljubljani, da pošlje razdelilnike za to blago. Čez štirinajst dni je "Oskrba" odgovorila, da morajo zahtevati razdelilnik od "Uprave za lokalno industrijo" pri Ministrstvu za komunalne zadeve. V ilustracijo tega je treba vedeti, da spada tudi oskrba pod komunalno ministrstvo, torej bi bilo treba odgovornim ljudem pri "Oskrbi" le poslati dopis glede štedilnikov oddelku istega ministrstva in zadeva bi bila rešena. Birokrati pa so se strogo držali instančne poti. Toda zadeva tukaj še ni bila končana. 17. julija je Kovaška delavnica prosila Upravo za lokalno industrijo, naj ji pošlje razdelilnik za izgotovljene štedilnike. Ker na ta dopis ni bilo odgovora, podjetje pa je le potrebovalo denar, ki je mrtev ležal v izgotovljenih proizvodih, se je 28. julija telefonično ponovno obrnilo na Upravo za lokalno industrijo, obenem pa prosilo, naj posluje v zadevi Republiška kontrolna komisija. Tovariš Cop, uslužbenec Uprave lokalne komisije je zagotovil 2. avgusta organu kontrolne komisije, da je bil že prejšnjega dne razdelilnik poslan "Tkanini". (Le kaj ima "Tkanina" opraviti s štedilniki? Opomba urednika). Ker kljub mrzličnemu iskanju pri Upravi za lokalno industrijo kopije dopisa niso mogli najti, se je kontrolni organ pozanimal pri "Tkanini", kjer so ugotovili, da ta dopis še ni prispel. Končno je 4. avgusta "Tkanina" dobila razdelilnik, ki je bil datiran s 3. avgustom, torej tudi navedbe, da je bil dopis odposlan 1. avgusta, niso bile točne.

To sta dve zanimivi sliki iz komunističnega gospodarstva, ki jih posnemamo po "Slovenskem poročevalcu". In takega in podobnega je vse polno. Zmešnjava vsak dan večja, stiska za material in blago vedno večja. Nič čudnega, da nas rojaki iz domovine za božjo voljo prosijo, naj jim pošljemo šivank, sukanca, žebeljev, žice in podobnih stvari.

Naši ljudje v težkem položaju.

Idejni nasprotniki komunizma pa so v najtežjem položaju, ker nanje pritiskajo Titovci in Kominformovci. Eni in drugi kakor psi nanje oprezajo. Ljudstvo oboje dobro pozna in se ne nagiblje ne na eno ne na drugo stran. Obe strani pa nanje pritiskata, naj se odkrito izjavijo in oboji jim groze. Eni in drugi v njih gledajo nasprotnike, špijone, ki se hočejo v tem sporu okoristiti. Zato uprizarjajo zatotniške in špijonske procese kar na tekočem traku. Zato morajo naši ljudje odrajtovati najvišje dajatve in tehtati vsako besedo. Pripovedujejo očitvidci, da v naši deželi ni več nasmejanih obrazov, da so ljudje molčeči in mrtvi, in če govorijo, šepetajo.

Slaba letina.

Letina je bila v splošnem zelo slaba. Zlasti v Sloveniji. Zaradi obilnega dežja, je bilo mnogo poplav, ki so uničile mnogo plodnega sveta, posevkov in sena. Žito je slabo obrodilo, krompir pa je zaradi prevelike moče segnil. Oblast je poslala na krompirjeve njive komisije. Te so na enem kvadratnem mestru pustile izkopati krompir. Izkopana količina je služila za osnovo, po kateri so potem odmerili oddajo krompirja. Ker je krompir v naših krajih glavno živilo, ljudje s strahom zro v zimo in prihodnjo pomlad. Ker pomoči od zunaj ni pričakovati, doma je pa živeža premalo, jim grozi lakota. Marsikaj skušajo kmetje prikriti. Komur uspe, ta se še nekako iz zagate izmota, ali kaj, ko je spričo vohunov, ki jih kar mrgoli, tako težko kaj prikriti. Gorje pa tistemu, ki ga pri tem zalotijo. Prav v teh tednih so v Trboveljskem okraju na debelo zapirali in sodili "ljudske škodljivce", ki so prikrivali živež in drugo blago.

Prehrana v Jugoslaviji.

Odkar je prenehala UNRRA z brezplačnimi pošiljkami hrane v Jugoslavijo, je bila prehrana od leta do leta slabša. V pisnih ljudje tožijo o sami koruzi, ki je glavna prehrana sedanje Jugoslavije. V zadnjem času pa še koruze primanjkuje.

Prehranjevalno stanje pa je postalo tako kritično, da so sklicali v Beogradu posebno konferenco, na kateri so obravnavali, kako preskrbeti dovolj hrane vsaj v mestih in industrijskih središčih. Brez zadostne hrane tudi petletnega plana ne bo mogoče rešiti. Delegati iz raznih industrijskih središč in mest so poročali o slabi prehrani prebivalstva in zahtevali izboljšanje. Nato je govoril minister za trgovino in preskrbo Jakov Blažević in med drugim dejal: "Vprašanje prehrane se da rešiti samo revolucionarno na podlagi marksizma - leninizma."

Kako pa marksizem-leninizem rešuje prehranjevalno vprašanje, vemo iz Rusije, kjer je leta 1930. umrlo več desetih milijonov ljudi, samo zato, ker so tam reševali prehranjevalno vprašanje po načelih marksizma-leninizma.

